

ניל!

בחוץ הגשם יורד, לא מפסיק לטפטף כבר כמה שעות טובות, ברדיו שירי להקות צבאיות - איזה אבסורד. ואני חושבת על זה שבעוד חמישה ימים היינו חוגגים את יום ההולדת ה-21 שלך אבל.....אתה לא פה לחגוג איתנו אז לא נחגוג. אבל אני יודעת שה-28 לדצמבר תמיד יזכיר לי אותך. זה מביא אותי לחשוב איך שהימים עוברים, והזמן פשוט עובר לו. לעתים בא לי לצעוק "הי-רגע, מישהו נשאר מאחור חכו רגע" אבל זה לא עוזר הימים ממשיכים לחלוף ואביב וקיץ וסתיו והחורף שוב הגיע וזאת הפעם השניה שה-28 ישאר מיותרם. האמת היא שבשבילי אתה עדיין נמצא איפשהו, לא חזרת מהצבא, לא יצאת השבוע. לא מבינה שבעצם כבר לא תצא הביתה.

לפעמים פוגשת חברה שלך מביה"ס או מהצבא וחושבת לעצמי: מעניין על מה הם חושבים על מה שאני חושבת? עליך ניל? האם גם להם עולה זיכרון ג'ינג'י עם חיוך ועיניים שמחביאות יותר מאשר מספרות? או שהם דוקא נזכרים באצבעות כסוסות ציפורניים שחורות מגריז? בנמשים? בכומתה? במה? במה הם נאחזים?

מעניין אם אתה מלווה אותנו - אנחנו כולנו בצבא עכשיו - חלק כבר השתחררו ממשיכים ללכת בדרך מתקדמים...מתקדמים.... יצא לי להגיע לכמה לוויית צבאיות, נשאתי זרים, ותמיד תמיד חשבתי עליך. ראיתי אנשים בוכים אמהות בוכות ונזכרתי בך. ונזכרתי באמא שלך באחות שלך. הרגשת חוסר האונים שלי תמיד חזרה והופיעה לה. מרגיזה כתמיד מעציבה כתמיד. בא לי לפגוש אותך, לשאול אותך מה נשמע? מה אתה עושה? טוב לך?

אני כאן עם כולם שהמשיכו ללכת מסתכלת לפעמים לאחור נזכרת ביום קיץ חם רחוק ועצוב ונזכרת ב-10 שנים שעברנו, לפעמים יותר לפעמים פחות, ביחד. והגשם עדיין יורד. עכשיו צריך ללבוש מדים ולסוע חזרה לצבא.

